

Chương 69

Cửu Nghi Ảo Động

rên con đường Tương Nam, một con Hắc Mã phi nước đại như gió cuốn. Trên lưng Hắc Mã, có hai kỵ sĩ vận y phục đen, mặt mày cũng đen, có lẽ do một chất gì tô lên. Kỵ sĩ ngồi sau giữ cương ngựa, cò kỵ sĩ ngồi trước thân hình to lớn, đầu gằm xuống xem có vẻ rả rời mệt nhọc, như không còn khí lực.

Nếu không nhờ người sau kèm giữ, thì người trước có thể ngã ngựa từ lâu.

Người sau cất giọng lạnh lùng :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta tưởng người nên chỉ cho ta biết Ảo Nữ Động ở tại chỗ nào trên Cửu Nghi Sơn là hơn. Nếu người cứ ngoan cố mãi, thì chỉ chuốc lấy đau khổ cho xác thân mà thôi.

Vạn Cực Thiên Tôn thấp giọng :

- Nếu người đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ chỉ liền. Bằng không, dù người có hành hạ ta đến thế nào đi nữa, nhất định ta không nói ! Đừng tưởng người có thể bức bách ta bằng uy lực !

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh .

- Ta đã bảo cho người biết, chẳng bao giờ ta có ý làm hại Mẹ người đâu, nhưng ít ra Mẹ ta cũng phải được an toàn. Nếu Mẹ ta bị các người gây tổn thương phần nào, ta thề báo thù ngay ! Người nghĩ, trên đời này, có kẻ nào làm con mà không báo thù Cha Mẹ chẳng ?

Vạn Cực Thiên Tôn lắc đầu :

- Điều đó thì ta chẳng biết phải nói làm sao với người !

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Vì lý do gì ?

Vạn Cực Thiên Tôn lạnh lùng :

- Bởi gần đây, ta có biết tình trạng Mẹ người như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Người nói cũng có lý. Hiện tại người vì mẹ người, ta vì mẹ ta, cho nên người mới không chỉ Ảo Nữ Động ở chỗ nào cho ta rõ, người sẵn sàng chịu mọi cực hình, ta chỉ sợ rồi người sẽ không đủ sức chịu đựng mọi cực hình của ta thôi.

Chàng cao giọng tiếp nói :

- Vạn Cực Thiên Tôn! Ta đã hứa, nếu mẹ ta bình an vô sự, ta sẽ không bao giờ làm hại mẹ người! Điều đó, người có thể tin rằng Độc Cô Thanh Tùng này sẽ giữ đúng.

Sau khi được Cửu Long Thần Ma cho biết Ảo Nữ Động ở tại Cửu Nghi Sơn, Độc Cô Thanh Tùng mang Vạn Cực Thiên Tôn lên đường ngay, chàng mua một con hắc mã làm cước lực khởi phả nhọc nhằn vác xác thân vĩ đại của Vạn Cực Thiên Tôn trên con đường dài.

Nhưng, biết Ảo Nữ Động trên Cửu Nghi Sơn là biết một cách mơ hồ, tổng quát, chứ thực sự Cửu Long Thần Ma cũng không biết đích xác Ảo Nữ Động nằm vị trí nào để chỉ rõ cho chàng tìm đến.

Do đó, dọc đường, chàng hỏi dọ Vạn Cực Thiên Tôn.

Bất ngờ, Vạn Cực Thiên Tôn cương cường, không chịu khuất phục, chàng đã ve vuốt, hăm dọa mấy lần, lão vẫn không chịu nói.

Lão cười lạnh :

- Ta thà chết chứ chẳng hề chỉ cho người đâu.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Được lắm ! Rồi ta sẽ xem người cương ngạnh đến bậc nào cho biết.

Hắc mã cất vó lướt dặm dài, nhanh như gió cuốn, đến một cánh đồng hoang, thuộc địa phận Giang Nam.

Cánh đồng có giòng nước xanh, có cỏ mượt, tạo nên một cảnh trí thanh thú vô cùng, song Độc Cô Thanh Tùng còn lòng dạ đâu ngoạn thưởng cảnh đẹp của vùng phong phú nổi tiếng nhất khắp Trung Nguyên này.

Đến chân tường của chàng, chàng còn dấu biệt, nên giả trang mặt chàng và Vạn Cực Thiên Tôn, dọc đường không sợ ai thấu đáo hành tung .

Đến đây, chàng dừng ngựa lại, bế xốc Vạn Cực Thiên Tôn nhảy xuống đất, cột ngựa lại một gốc cây, cho nó nghỉ ngơi, còn chàng thì mang lão ác ma đến bên lạch nước tìm chỗ ngồi.

Chàng nhìn Bang Chủ Huyết Ma Bang, điểm một nụ cười :

- Vạn Cực Thiên Tôn, thông minh như ngươi lại không nhận định được tình hình hiện tại của người thế nào à? Người nghĩ xem, ta đã biết Ảo Nữ Động tại Cửu Nghi Sơn, mà toà Cửu Nghi Sơn không phải lớn lao gì, ta tìm mãi thế nào cũng thấy Ảo Nữ Động chứ? Bất quá chỉ trong mấy khắc thời gian, ta có thể lục soát khắp cùng ngọn núi đó, ta tìm ra Ảo Nữ Động dễ dàng. Như vậy, ta có cần gì cho lắm đến sự tiết lộ của người? Người ngoan cố phổng có trở ngại gì cho ta đâu? Ta chỉ e khi ta tìm thấy Ảo Nữ Động rồi, người sẽ không còn lời nào van xin ta tha thứ cho Mẹ người được nữa.

Chàng nhấn mạnh :

- Người nghĩ kỹ lại đi, nếu người chịu chỉ cho ta, ta vừa khỏi tốn công phí thời gian tìm kiếm, mà người cũng còn có thể trông mong vào cảm tình của ta vậy. Người không nghĩ đến Mẹ người à?

Bị Độc Cô Thanh Tùng điểm huyết, Vạn Cực Thiên Tôn không còn tự chủ được thân thể nữa, dù có luyện được một thân vũ công tuyệt đỉnh, lúc đó cũng không thể thi thố gì. Lão sôi giận, gằn giọng:

- Độc Cô Thanh Tùng. Đừng nói nhiều vô ích, chẳng bao giờ ta tiết lộ cho người biết đâu! Ta thách thức người đó, muốn là gì ta, cứ làm xem.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sững lão :

- Thiên Tôn ! Ta nghĩ rằng tội nghiệt do người gây ra, chưa đến nỗi quá đáng, nên ta không nỡ hạ thủ đoạn. Do đó ta để cho người sống sót đến ngày nay, tưởng người cần phải suy nghĩ lại, để hưởng nốt ngày trời...

Vạn Cực Thiên Tôn gạt ngang :

- Câm ngay ! Ta chẳng cần nghe giọng đạo đức giả của người !

Độc Cô Thanh Tùng cười nhẹ :

- Người không muốn sống mà nuôi Mẹ? Người muốn Mẹ người cùng chết với người sao? Ta cho người suy nghĩ một lúc nữa đó. Nếu ta hỏi lại một lần cuối cùng mà người vẫn giữ thái độ cương ngạnh, thì đừng trách ta sao tàn nhẫn.

Vạn Cực Thiên Tôn sôi giận :

- Ta không nói, người sẽ làm gì ta?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng mặt nhìn trời, từ từ thốt :

- Người cứ tưởng tượng xem ta sẽ làm gì người .

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Cùng lắm là người giết ta chứ gì?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Nếu vậy thì người sung sướng lắm ! Không đâu, Vạn Cực Thiên Tôn ạ ! Người không thể chết dễ dàng như vậy được.

Vạn Cực Thiên Tôn bấu môi :

- Thì người sẽ rút gân ta, chặt xương ta, làm mọi cực hình trên xác thân ta, chớ còn cách gì khác hơn?

Độc Cô Thanh Tùng lại lắc đầu :

- Không tốt ! Làm như vậy có ích gì cho ta đâu? Không ta cũng không làm như vậy đâu, đừng sợ.

Vạn Cực Thiên Tôn lạnh lùng :

- Vậy người sẽ làm gì ta?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép cười :

- Thiên Tôn ! Trong đời, người sợ gì nhất ?

Vạn Cực Thiên Tôn cười hắc hắc :

- Ta sợ gì? Trời, ta không sợ, đất ta không sợ, ta còn sợ gì nữa chứ?

Độc Cô Thanh Tùng nghiêm giọng :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Mẹ người có yêu thương người không?

Vạn Cực Thiên Tôn hừ một tiếng :

- Trên thế gian, có người Mẹ nào lại không thương con?

Độc Cô Thanh Tùng điềm nhiên :

- Nếu bây giờ, ta đem người, đổi Mẹ và các vị thúc bá của ta, thì chắc Mẹ người bằng lòng chứ?

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu :

- Dương nhiên rồi !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão một lúc, đoạn hỏi :

- Người đã hiểu ý ta?

Vạn Cực Thiên Tôn nhìn chàng, vẻ nghi ngờ hiện nơi ánh mắt. Mồ hôi lạnh đầm ướt trán, lão run run người, thấp giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đừng tưởng ta không rõ ý người. Người có biết không đến Lão Nữ Động, người sẽ gặp Cha ta. Không lẽ người tọa thị như kẻ bàng quan, để mặc cho người muốn làm gì thì làm?

Độc Cô Thanh Tùng bật cười cuồng dại :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Người nói phải đó. Song người nên tỉnh mộng là vừa. Thì ra người còn hi vọng nơi tổ sư người là Huyết ảnh Tử Vưu Hối. Người tin tưởng hai người đến thế à?

Vạn Cực Thiên Tôn lạnh lùng :

- Chứ sao?

Độc Cô Thanh Tùng càng lớn :

- Ta không ngại gì không cho người biết sự thật. Gia Gia người sát hại Gia Gia ta, ta đã sát hại lão ấy rồi. Còn tổ sư người, là Huyết ảnh Tử Vưu Hối, tàn độc thành tánh, ta cũng đã hoá kiếp cho lão ấy nốt để trừ một mối học cho võ lâm. Hiện tại chỉ còn Mẹ người và người. Sự thật như thế đó, nếu người không chỉ Lão Nữ Động ở nơi nào cho ta, ta vẫn tìm được như thường. Ta vẫn đổi người với Mẹ ta và các vị thúc bá của ta, sau đó ta sẽ giở thủ đoạn giết cả Mẹ lẫn con, người phải hiểu là ta làm việc đó không khó khăn gì.

Vạn Cực Thiên Tôn xám mặt, thoát đầu lão còn nghi ngờ sau cùng Độc Cô Thanh Tùng có vẻ thành thật quá, lão đâm kinh khiếp rồi từ kinh khiếp lão xúc động tâm tình, để rơi hai giòng lệ. Lão run run giọng hỏi :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đã giết Cha ta?

Độc Cô Thanh Tùng rùn vai :

- Ta lừa người làm gì?

Lão khóc một lúc, niềm xúc động lắng dịu, lão trấn định tâm thần, mặt lộ vẻ cương nghị lạ. Lão bình tĩnh thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người có cân phân lợi hại kỹ chưa? Người đừng quên rằng, buông tha ta là người làm một việc sai lầm lớn lao vậy ! Bởi ta còn sống thông thả ngày nào thì ta phải nghĩ đến báo thù, thù cho Cha ta, cho ta và cho đồng đảng ta...

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên :

- Ta thừa hiểu điều đó, nhưng ta không quan tâm đâu. Người chỉ có việc cho ta biết Ảo Nữ Động ở đâu để ta cứu Mẹ ta và các vị thúc bá, sau đó người sẽ được thông thả, muốn báo thù phục hận thù phải làm sao, ta sẵn sàng tiếp nhận làm vậy.

Tuy nói cứng cỏi như thế, chứ chàng cũng thấy rõ buông tha Vạn Cực Thiên Tôn sống trên đời, là chàng nuôi dưỡng mối đại họa cho mình.

Không phải chàng sợ, riêng cho chàng thì còn lâu lắm lão mới có thể dám đương đầu, song ai ngăn cấm lão hoành hành thiên hạ, tàn ngược sanh linh như ngày nào lão còn là Bang Chủ Huyết Ma Bang.

Nhưng chàng đã lỡ tuyên hứa rồi, không lẽ lấy lại lời nói sao?

Vạn Cực Thiên Tôn suy nghĩ một chút, đoạn gật đầu :

- Được ta sẽ đưa người đến đó.

Nói là đưa, chứ lão còn đi đứng gì được? Bất quá lão chỉ đường Độc Cô Thanh Tùng sẽ đeo lão trên mình ngựa như cũ.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lên, nghiêm giọng :

- Một lời nói đã thành nhất định, ta mong người không biến đổi thái độ bất ngờ, miễn cho ta phải làm cái việc không muốn làm.

Chàng quay mình lại, nhìn ra xa, bỗng thấy ba bà lão, đầu vấn khăn bố xanh, tay cầm gậy trúc, từ từ tiến đến phía chàng.

Chàng lấy làm lạ, thầm nghĩ :

"Nơi đây là đồng hoang cảnh vắng, xa xóm làng, xa thành thị bỗng đứng lại xuất hiện ba lão già nua, yếu đuối, lụm thuộm như có thể chết bất cứ giờ phút nào,

họ làm gì đủ sức vượt đường dài từ xa đến? Chắc chắn họ không phải là người thường rồi.”

Chàng vận dụng nhãn lực, nhìn quanh bốn phía, nhận thấy không mái nhà nào trong tầm quan sát của mình, chàng càng tin chắc ba lão bà ấy có lai lịch phi phàm vậy. Họ không là dân cư địa phương, thì họ là khách viễn xứ, họ đã yếu đuối thế đó, có việc gì khẩn thiết khiến họ không ngại đường xa bôn ba lặn lội?

Nhưng chàng không còn nghi ngờ lâu nữa trong nháy mắt, cả ba lão đã đến gần, khoảng cách giữa họ và chàng chỉ còn vài mươi trượng. Thân pháp đó, tố giác phần nào lai lịch phi thường của họ.

Tuy nhiên, chàng không nao núng, ung dung bế Vạn Cực Thiên Tôn đến bên con hắc mã. Chàng nhìn họ khẽ cười lạnh một tiếng đoạn nhẩy lên lưng ngựa giật cương. Con hắc mã cất vó ngược chiều về phía họ.

Vạn Cực Thiên Tôn cũng đã trông thấy ba lão bà giương mắt nhìn họ, không chớp.

Độc Cô Thanh Tùng cố ý cười thành tiếng :

- Vạn Cực Thiên Tôn người từng là Bang Chủ một đại bang, có cái năng lực hơn đời. Người có nhận ra ba lão bà kia, tuy thân xác trông luộm thuộm yếu đuối thế, nhưng đều hoài bão võ công thượng thặng chăng?

Vạn Cực Thiên Tôn giật mình, hấp tấp đáp :

- Không ! Ta không thấy họ có gì khác cả. Có lẽ ta không có nhãn lực như người chăng? Hoặc giả người đa nghi nên tưởng thế chăng? Độc Cô Thanh Tùng ! Chừng như người bị ám ảnh vì những cuộc chiến đấu hải hùng vừa qua chăng, nên người nghi ngờ đến những người gần đất xa trời đến cả những cành cây ngọc cỏ, đâu đâu cũng là địch thủ của người cả ! Buồn cười thật.

Độc Cô Thanh Tùng cứ cho ngựa cất vó đều đều, vừa cười vừa thốt :

- Nếu ta đa nghi, ta có thể thì nghiệm xem ta nghĩ có đúng không chứ ? Mẹ người là Vạn Cực Lão Nữ, ngay đến lúc thiếu thời, còn có thể giả mạo Công Chúa, gạt cả triều đình hãm hại Thiên Tướng, huống hồ ngày nay, tuổi già thì thuật cải sửa dung

mạo càn tinh vi? Biết đâu trong ba lão bà kia, chẳng có Mẹ người? Nơi đây cách Cửu Nghi Sơn không bao xa, rất có thể Lão Nữ Động chỉ ở quanh quẩn tại vùng này...

Vạn Cực Thiên Tôn khấn trương vô cùng, song lão cố trang sức vẻ tự nhiên, bật cười ròn :

- Độc Cô Thanh Tùng! Rành rành ba lão bà thông thường như thế, mà người cũng nghi ngờ được à? Làm gì có Mẹ ta trong bọn họ, hoặc giả họ là người của Mẹ ta.

Lão nhấn mạnh :

- Cha ta là nhận vật như thế nào, lại có thể bị một gã vô danh như người sát hại?

Lão toàn toàn thay đổi thái độ. Tánh quật cường phát sanh trở lại như ngày nào còn điều khiển Huyết Ma Bang. Sự kiện đó chứng tỏ niềm tin đã trở lại với lão. Lão dựa vào đấy khởi động niềm tin .

Sự xuất hiện đó, sự thay đổi đó của Vạn Cực Thiên Tôn làm Độc Cô Thanh Tùng thêm nghi ngờ ba lão bà.

Vạn Cực Thiên Tôn dùng chân lực còn lại cố phát âm cho tiếng vang đồng vọng ra xa, lọt vào tai ba lão bà.

Làm như thế lão ngầm báo tin là Vạn Đế Cực Quân đã chết dưới tay Độc Cô Thanh Tùng, nếu trong số ba lão bà, có Vạn Cực ảo Nữ, bà tiếp nhận hung tin đó rồi, tự nhiên bà phải có phản ứng ngay, không phản ứng với Độc Cô Thanh Tùng thì cũng phản ứng với Kim Xoa Giáo Chủ hoặc bọn Hàn Ba Kiếm Khách, Huyết Bút Tú Tài.

Độc Cô Thanh Tùng thừa hiểu dụng ý thâm trầm của Vạn Cực Thiên Tôn, chàng bật cười cuồng dại :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Đừng uống phí tâm cơ. Người không thể cứu vãn được tình hình đâu, mơ mộng vô ích.

Đột nhiên, từ lưng ngựa, chàng bay vọt lên không sà người lao thẳng xuống ba bà lão.

Vạn Cực Thiên Tôn hét lớn :

- Các người sao không chạy nhanh đi? Về báo cáo với Đế Hậu, Đế Quân đã quy tiên rồi, Độc Cô Thanh Tùng tìm đến Lão Nữ Động giải nạn cho Mẹ hần. Chạy đi ! Bảo mọi người ẩn tránh, rồi mưu đồ báo phục sau.

Ba lão bà trông thấy Độc Cô Thanh Tùng từ không trung lao mình xuống biết không thể nào tránh kịp.

Không tránh kịp, họ cũng phải cố tránh, Họ lập tức phân hướng mỗi người một ngã, chạy chết. Họ hy vọng làm như vậy, bất quá Độc Cô Thanh Tùng chỉ giết được có một, có nhanh lắm cũng chỉ giết hai. Ít ra cũng còn một người chạy thoát, mang tin dữ về báo cho mọi người. Nếu họ cùng đứng lại, liên thủ chống cự với chàng, chẳng những không thủ thắng, mà còn thiệt mạng hết cả ba, còn ai đâu về Lão Nữ Động báo cáo.

Ba lão bà đó, đúng là người xuất phát từ Lão Nữ Động do thám quanh vùng. Có lẽ Lão Nữ Động đoán biết thế nào Độc Cô Thanh Tùng cũng tìm đến, nên đặt tai mắt khắp nơi.

Độc Cô Thanh Tùng quát to :

- Kẻ nào không chạy, ta sẽ tha mạng sống cho kẻ ấy. Đừng muôi mộng chạy thoát được với ta.

Mặc chàng hăm dọa, hứa hẹn, ba lão bà từ từ cầm đầu cầm cổ chạy, ai theo phương hướng nấy.

Độc Cô Thanh Tùng hú vọng một tiếng dài, vận khởi Hoá Huyết Công, biến mình thành Huyết Ảnh.

Huyết Ảnh xê dịch như gió cuốn, như điện chớp, trên thế gian không một thuật khinh công nào sánh kịp kể cả thuật truy phong.

Chàng nhất định không để cho một lão bà nào chạy thoát. Họ chạy thoát, là cuộc hành trình đến Lão Nữ Động cầm như vô công rồi.

Thoạt tiên, chàng đuổi theo một người, Huyết Ảnh vừa chớp lên, một tiếng rú thảm vang theo liền. Một thân xác ngã gục.

Chàng chuyển hướng, bay vọt theo người thứ hai.

Vạn Cực Thiên Tôn khấn trương vô cùng. Song là con người đa mưu túc trí, biến ứng nhanh chóng đối với bất cứ trường hợp nào, một ý nghĩ phát sanh, lập tức lão

vận dụng phần chân lực còn lại, hét lên một tiếng to, tiếng hét vang như sấm nổ ngang trời.

Hắc mã bất quá chỉ là một con ngựa tầm thường như muôn ngàn con ngựa bán giữa chợ, dĩ nhiên nó bị tiếng hét của Vạn Cực Thiên Tôn làm chấn động khủng khiếp. Nó hí lên một tiếng cất vó chạy càn.

Vạn Cực Thiên Tôn bị Độc Cô Thanh Tùng điểm huyết toàn thân bất động, không còn bám víu vào đâu được nữa để giữ cho mình khỏi rơi xuống đất khi con ngựa lồng chạy vì quá sợ hãi.

Chỉ trong mấy trượng đường, lão bị ngựa xốc, hất lão xuống mặt đất.

Vừa lúc đó, tiếng hú thứ ba vang lên.

Ba lão bà đã bị Độc Cô Thanh Tùng tận sát. Chàng phần uất cùng cực muốn biết chân tướng của ba lão bà như thế nào, nên lột khăn bao đầu của ba xác chết ra xem. Nào có ba lão bà gì? Họ chỉ là ba thiếu nữ có khuôn mặt điểm kiêu, hóa trang thành lão ấu.

Bỏ ba xác chết tại chỗ, chàng phi thân đến cạnh Vạn Cực Thiên Tôn gần giọng :

- Người làm thế có dụng ý gì? Người có thấy đã xong đời ba mạng kia chứ?

Vạn Cực Thiên Tôn hét lớn :

- Bất cứ cơ hội nào, ta cũng phải lợi dụng để thông tin tình hình cho Mẹ ta biết. Dù làm vậy, có thiệt mạng một số người, thiệt mạng đến cả ta, ta cũng vẫn làm, phải làm. Người hãy nghĩ kỹ lâm vào tình trạng ta, người cũng không thể làm khác hơn.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Còn con ngựa kia, người định làm cho nó khiếp sợ chạy đi cho ta không còn phương tiện đến Lão Nữ Động phải không? Được rồi, người không muốn khổ thì ta cho mệt.

Chàng giải khai mấy huyết đạo bị điểm trước đó, cho Vạn Cực Thiên Tôn cử động được, nhưng chàng điểm vào hai yếu huyết khác làm cho lão dù cử động được cũng không còn tinh lực chiến đấu.

Rồi chàng bảo :

- Đi ! Muội lắm rồi .

Với tay nắm lấy Vạn Cực Thiên Tôn chàng thẳng đường trước mặt chạy đi.

Đầu giờ thân, cả hai đến huyện thành Ninh Viễn. Vì mặt mày họ đen như lọ chảo, người đi đường ai cũng nhìn.

Vào thành rồi, Vạn Cực Thiên Tôn không ngừng đảo mắt nhìn quanh bốn phía, như tìm người quen.

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta khuyên người nên yên phận là hơn, nếu người giở trò gì ra, người sẽ chuốc lấy cái khổ.

Chàng búng nhẹ ngón tay vào vành tai lão, cười nhẹ bảo :

- Ta điểm huyết cho người cảm luôn xem người còn nói gì được nữa.

Vạn Cực Thiên Tôn dù cảm phần đến đâu, cũng đành chịu, lão trừng mắt nhìn chàng. Bỗng, Độc Cô Thanh Tùng buông gọn :

- Đêm nay, mình đến Cửu Nghi Sơn. Đến đó rồi, mặc sức mà ăn no bụng.

Thì ra, chàng có ý định vào một ngôi hàng quán dùng bữa. Song, chàng bất gặp ánh mắt kỳ dị của một tên ăn mày ngồi nơi góc cửa quán chàng bỏ ý định đó ngay.

Tên ăn mày đang chăm chú nhìn chàng và Vạn Cực Thiên Tôn từ xa đi đến, bất gặp ánh mắt chàng, hắn quay mắt sang hướng khác liền. Hắn lại đứng lên, đi tới.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, và chàng nắm Vạn Cực Thiên Tôn lôi đi, đuổi theo tên ăn mày.

Tên ăn mày đã biết mình bại lộ hình tích rồi, vội gia tăng cước lực, bước nhanh hơn. Độc Cô Thanh Tùng gọi to :

- Tiểu ca ! Tiểu ca ơi ! Dừng lại cho tôi hỏi thăm một chút.

Tên ăn mày giả vờ không nghe chàng gọi, đảo bộ tạt vào hiệu buôn bên đường.

Độc Cô Thanh Tùng lôi Vạn Cực Thiên Tôn đi trở tới ngang qua hiệu buôn, chàng thoáng nhìn vào, không thấy tên ăn mày đâu cả.

Chàng trầm nghĩ :

“Chúng đã nhận ra ta rồi.”

Bỗng chàng nảy sinh một ý tưởng :

“Chúng nhận ra ta thì mặc chúng, ta ngại gì? Chỉ cần Vạn Cực Thiên Tôn đứng hét là Đế Quân đã chết, như vậy là đủ lắm rồi. Lão đã câm, làm gì hét được? Miễn Vạn Cực Ảo Nữ đừng hay biết tin tức gì về Đế Quân cả, bà ta sẽ không gặp hại Mẹ ta và các vị thúc bá.”

Dẫn đo một chút, chàng nhận thấy càng đến nơi sớm càng có lợi hơn.

Chàng không cần tìm tung tích tên ăn mày nữa, lôi Vạn Cực Thiên Tôn đi gấp.

Ra khỏi huyện thành Ninh Viễn, chàng thẳng tiến đến Cửu Nghi Sơn, nhất định không dừng chân đâu cả dù để tìm cái ăn cái uống dù lúc đó chàng cũng nghe đói.

Dọc đường, chàng giải khai huyết cam cho Vạn Cực Thiên Tôn, chỉnh sắc mặt bảo :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Ta đã chân thành khẩn thiết giải thích với người nhiều lượt lắm rồi, song người vẫn ngoan cố, không chịu nghe lời phải của ta. Người muốn dồn ta vào ngõ bí, ngăn chặn ta sớm gặp Mẹ, người sẽ không có lợi gì mà ta vẫn có thể tìm Mẹ ta được như thường ta nói thật Mẹ người và người sẽ trả giá đắt về sự ngoan cố của người.

Chàng gần giọng tiếp nói :

- Cả hai, sẽ chóng mắt chờ những gì bi thảm dành cho nhé.

Vạn Cực Thiên Tôn không đáp, lẳng lặng bước đều theo chàng.

Đường xa bao nhiêu, đi mãi rồi cũng tới nơi .

Không bao lâu. Cửu Nghi Sơn hiện ra trước mặt họ. Họ đi một lúc nữa, đến chân núi. Thời gian nhằm lúc hoàng hôn, những tia nắng cuối cùng, từ từ rời khỏi đồi cây, ngọn cỏ.

Độc Cô Thanh Tùng đảo mắt nhìn địa thế, nhận ra Cửu Nghi Sơn cực kỳ hiểm trở, đá lởp chậm chùng, có muôn ngàn hang động lớn nhỏ.

Tuy ngọn núi không hình vĩ nguy nga song với hình thế hiểm trở đó, với số hang, số động muôn muôn nghìn nghìn đó muốn tìm ra Ảo Nữ Động không phải là việc có thể làm được trong một sớm một chiều.

Độc Cô Thanh Tùng không nản chí. Chàng điểm huyết cho Vạn Cực Thiên Tôn mê man, đoạn bế xốc lão kẹt vào vách, dùng thuật khinh công chạy bay lên đỉnh. Nhưng, chàng chạy đến nửa chừng núi, bỗng nghe một tràng cười ghê rợn lạnh lùng từ xa xa vọng lại.

Tiếp theo tràng cười, một giọng nói không kém phần ghê lạnh vang lên, âm thanh vô cùng cao ngạo :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Buông ngay con ta ra, nếu không người sẽ tan xác lập tức.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lại liền .

Khẩu khí đó, đúng là của Vạn Cực Lão Nữ nhưng người thì không xuất hiện.

Chàng cao giọng hỏi :

- Người phát âm là ai? Nếu không phải là Vạn Cực Lão Nữ, thì nên chường mặt đối thoại với ta, sợ gì phải ẩn tránh?

Tiếng một nữ nhân đáp lại :

- Nếu không là ta, còn ai nữa? Người đến đây làm gì, dù người không nói ra ta cũng thừa hiểu. Người muốn làm một cuộc trao đổi?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Người có thấy giải pháp đó công bình chứ?

Nữ nhân bật cười ha hả :

- Công bình, ha ha ! Công bình !

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận :

- Cười gì? Người cho là không công bình?

Lạ một điều, Độc Cô Thanh Tùng cố lắng tai nghe âm thanh của Vạn Cực Lão Nữ để nhận định phương hướng phát xuất. Song chàng không thể nào nhận định nổi.

Tiếng nói của Vạn Cực Lão Nữ nghe ra như từ bốn phương vọng đến, từ trên không trung xuống, từ dưới đất sâu lên, có thể bảo là gần có thể tưởng xa xa.

Chàng vận dụng trí óc tìm hiểu nguyên nhân sự lạ lùng đó, bỗng Vạn Cực Lão Nữ lên tiếng tiếp nối nghe ra rất gần.

- Độc Cô Thanh Tùng ! Một mạng con ta, người muốn đổi lấy bao nhiêu người?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, quay nhanh người lại, nhìn quanh quẩn chẳng thấy một bóng người.

Tiếng nói phát lên chừng như chỉ cách chàng độ trượng thôi, thế nghĩa là sao? Bà đến gần chàng lúc nào, chàng lại không hay biết gì cả?

Chàng nghi ngờ bà đang ẩn nấp trong một hang động nào đó, nhưng quanh chàng có vô số hang còn biết đích xác hang nào, động nào mà tìm?

Chàng sợ có cạm bẫy gì quanh đây, nên Vạn Cực Ảo Nữ cố tình dẫn dụ chàng.

Chàng dè dặt, không dám bước tới mà cũng không lùi cứ đứng nguyên tại chỗ, hướng về chỗ xuất phát ra tiếng nói của Vạn Cực Ảo Nữ thốt :

- Đừng tạo trò ma quái, Vạn Cực Ảo Nữ ạ ! Cứ ra mặt đi đối thoại với ta. Thật sự người muốn con người được toàn tánh mạng, thì đừng ẩn tránh nữa. Ta muốn lấy thành tâm mà đàm luận với người đó. Bằng người cố tình lánh mặt, nếu có xảy ra điều gì bất lợi, người không thể trách ta vậy.

Chàng nhấn mạnh :

- Đã chắc gì thạch động đó ngăn chặn ta nổi, khi ta đã quyết ý hại người.

Vạn Cực Ảo Nữ trầm giọng :

- Bỏ đi những việc dài dòng. Ta muốn biết người đối con ta với bao nhiêu người?

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh :

- Người còn phải hỏi nữa sao? Dương nhiên là tất cả số người hiện bị giam giữ.

Vạn Cực Ảo Nữ bật cười ròn :

- Ha ! Ha ! Vậy là công bình à ! Công bình theo ý người phải không?

Độc Cô Thanh Tùng hỏi gấp :

- Nghĩa là người không muốn có cuộc trao đổi?

Vạn Cực Ảo Nữ xì một tiếng :

- Ý kiến ta không phải như vậy.

Độc Cô Thanh Tùng gần giọng :

- Theo người thì sao?

Vạn Cực ảo Nữ cười lớn :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người lắm ! Lắm to ! Người tưởng lòng ta thương con tha thiết, người định lung lạc tình mẫu tử của ta mà bức ta chấp thuận một cuộc trao đổi không cân xứng phải không? Cho người biết, Vạn Cực Thiên Tôn không phải là con ta đâu.

Độc Cô Thanh Tùng sửng sốt :

- Người nói sao? Người lặp lại lần nữa cho ta nghe xem.

Đồng thời chàng giải khai huyết đạo cho Vạn Cực Thiên Tôn tỉnh lại, Vạn Cực Ảo Nữ lạnh lùng tiếp nói :

- Người nghe đây. Bình nhi hay là Vạn Cực Thiên Tôn cũng thế, thực sự không phải là con ta, mà Đế Quân cũng không phải là Cha ruột của hắn nữa. Hắn họ Xuy, chừng như là giòng dõi gì của Vưu Hồi đó.

Vạn Cực Thiên Tôn bị kẹt trong nách Độc Cô Thanh Tùng nghe Ảo Nữ tiết lộ như thế lão run người lên.

Độc Cô Thanh Tùng biết lão kích động mạnh vội thấp giọng bảo :

- Bình tĩnh đi ! Bình tĩnh mà nghe bà ấy nói, không lý gì người không muốn biết lai lịch, thân thế mình.

Chàng hướng về phía động có Vạn Cực Ảo Nữ cười lớn :

- Yêu nữ ! Người định lừa gạt ta chăng? Người tưởng rằng phủ nhận Thiên Tôn là con, người sẽ gây niềm thất vọng cho ta để ta buông tha cho lão phải không? Đừng mong ta lắm lạ.

Vạn Cực ảo Nữ hết sức lạnh lùng :

- Người không tin lời ta ! Người cứ đập nát xác hắn ra xem ta có xúc động phần nào không cho biết.

Bà hừ lạnh một tiếng trầm giọng tiếp nói :

- Ta còn hận mẹ hắn vô cùng . Mẹ hắn dấu biệt quyển Xuy Thị Chân Giải nơi nào, không chịu trao cho ta. Nếu ta chiếm được quyển Chân Giải đó, đừng nói là một người, dù cho mười người, ta cũng diệt trừ lâu rồi, có đâu hôm nay người còn đến đây hống hách?

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Tại sao người không giết bà đó?

Vạn Cực Ảo Nữ xì một tiếng :

- Giết bà ấy có khác nào làm phúc cho bà. Không ! Bà ấy không thể chết
sương. Bà ấy sống khổ. Ta muốn như vậy.

Độc Cô Thanh Tùng lại hỏi :

- Tại sao người biết Mẹ của Vạn Cực Thiên Tôn là người thân tộc của Vu
Hồi?

Vạn Cực Ảo Nữ đáp nhanh :

- Bà ấy tự xưng là cháu bốn đời của Vu Hồi.

Độc Cô Thanh Tùng hét lớn :

- Vạn Cực Ảo Nữ ! Người là kẻ tàn độc bậc nhất trên đời. Người đem sự tình
đó nói rõ trước mặt Vạn Cực Thiên Tôn với dụng ý gì chứ? người muốn cho Thiên Tôn
phải thống khổ suốt đời chăng?

Một tiếng cười thê thảm vang lên, rợn lạnh, từ trong lòng độn vọng ra, tiếp
theo đó là giọng nói ảo não bi thương vô cùng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người đã sát hại Đế Quân, hôm nay ta quyết báo thù.
Rất có thể ta không làm gì nổi người, ta bị sát hại như chồng ta, song điều đó có quan
hệ gì, miễn sao ta gây sự thống khổ cho người suốt đời, là ta mãn nguyện rồi. Còn Vạn
Cực Thiên Tôn, ta thuật lại thân thế và lai lịch hắn, hắn nghe rồi sẽ không còn thắc mắc
nữa, chứ làm gì mà hắn lại đau đớn?

Độc Cô Thanh Tùng trở mắt nhìn về cửa động :

- Do đâu yêu nữ biết là Đế Quân đã chết.

Vạn Cực Ảo Nữ hừ lạnh :

- Người phí tâm cơ che dấu sự thật vô ích. Đế Quân là người gì? Một người
như Đế Quân có thể chết âm thầm được à? Khi giang hồ chưa thuộc hắn về người, thì ta
vẫn có thể biết tin tức mọi việc xảy ra trên bốn phương trời. Độc Cô Thanh Tùng :
Vay máu phải lấy máu trả. Trong mấy khắc thời gian nữa, người sẽ thấy lời nói của ta
chứng nghiệm.

Độc Cô Thanh Tùng bấu môi :

- Ngày nào, câu hãm dọa còn có hiệu lực, chứ hôm nay thì cầm như vô dụng rồi đừng nói thêm , nghe thẹn lắm.

Vạn Cực Lão Nữ cười hắc hắc:

- Ta chỉ sợ rồi người sẽ hối hận vì quá tự đắc. Yên trí mà chờ xem sự chứng nghiệm của lời cảnh báo. Đáng thương hại cho người từ nay cái tên Độc Cô Thanh Tùng sẽ biến thành Độc Cô Tử.

Độc Cô Thanh Tùng sợ hãi ra mặt :

“Yêu nữ nói thế là nghĩa gì? Bà sẽ giết mẹ chàng, để chàng cô độc suốt đời? Bà biết là nếu giao đấu, bà sẽ bị chàng hạ sát, nên bà sẽ dự liệu hành động tàn độc đó chăng? Bà đã hạ thủ chưa?”

Chàng bất kể nguy hiểm, phi thân đến trước cửa động đó, cao giọng quát :

- Yêu nữ ! Nếu người động đến chân lông Mẹ ta, ta sẽ nghiền nát xác người ra.

Đồng thời, chàng tung ra một chưởng hết sức mãnh liệt.

Bùng !

Cát, đá bắn ra bốn phía, bụi bốc mù mịt.

Giọng cười ghê rợn lại tiếp tục vang lên, từ trong một hang động khác vọng ra.

Độc Cô Thanh Tùng như cuồng loạn, nhảy vọt tới liền. Chàng chưa kịp phác tác thế nào, từ trong động, ba nữ nhân trung niên vận áo tím bay ra.

Độc Cô Thanh Tùng lập tức đánh tra một chưởng, chặn đầu họ, ba nữ nhân không chịu kém, đẩy kinh đạo đón liền. Hai kinh đạo chạm nhau, bật tiếng nổ kinh hồn, chấn động cả vùng Cửu Nghi Sơn. Qua sức chạm của chưởng kinh, Độc Cô Thanh Tùng nhận ra công lực của ba nữ nhân bất phàm. Chàng dậm chân nhảy tới, bỗng Vạn Cực Lão Nữ cất giọng thâm trầm gọi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Bình nhi ! Tuy ta là kẻ thù đã giết chết Mẹ người. Song ta có công dưỡng dục người từ hồi còn nhỏ đến lớn, người có xem đó là ân mà quên thù hay không, là tùy tâm địa của người. Diên phần ta vẫn xem người là một người thân, ta không muốn

trông thấy người bỏ xác tại chốn này. Hãy đi đi, rời khỏi Cửu Nghi Sơn ngay, nếu người muốn bảo toàn mạng sống, hưởng trọn tuổi đời.

Vạn Cực Thiên Tôn đã bị điểm huyết không còn động đậy gì được, dù muốn rời đi cũng không làm sao cất bước.

Hơn nữa, nghe Vạn Cực Lão Nữ tiết lộ thân thế lai lịch rồi, lão hết sức hoang mang, từ hoang mang, lão sinh tử hận não nùng...

Thì ra, bao lâu nay, lão vẫn sống trong một cơn ác mộng dài, lão đã tạo bao nhiêu oan nghiệt, gây thực lực cho người đã giết Mẹ lão. Trong khi đó Mẹ lão âm thầm khổ sở, chịu mọi dầy vò, có lẽ Mẹ lão không giờ phút nào quên con, có lẽ Mẹ lão là con người tôn thờ chánh nghĩa, bằng cớ là Mẹ lão thù nghịch Vạn Cực Lão Nữ, nhất định không chịu khuất phục oai lực của người thắng thế mà trao quyền Chân Giải truyền.

Nhưng, oái oăm thay, kẻ thù giết mẹ lại có ơn dưỡng dục. Giờ đây, nghe Vạn Cực Lão Nữ nói như thế, lão cảm thấy muôn ngàn mũi nhọn châm chích trong ngũ tạng.

Thực ra, từ lúc nào cho đến bây giờ, lão còn mong sống sót sống để báo thù, nhưng hiện tại, biết được thân thế rồi, lão phát đứng đưng, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Lão khóc. Lão để rơi những hạt lệ thương tâm, thần thái lão lúc đó xem như già hơn mười tuổi.

Độc Cô Thanh Tùng quay đầu lại, trông thấy tình trạng thống khổ của Vạn Cực Thiên Tôn bất giác động lòng thương cảm, chàng nghĩ bình sinh lão không làm gì quá ác, bất quá, lão dung túng cho Bang đồ Huyết Ma Bang làm điều oan nghiệt, đối với sanh linh, đúng ra nếu có trách là trách Bạch Cốt Thần Ma và Lam Chủy Đàn Chủ, hai tay này là đại ác ma giết người không tanh máu.

Vạn Cực Thiên Tôn chịu trách nhiệm tinh thần, thì nay tinh thần của lão bị xao động như vậy, kể ra hình phạt cũng thương xứng với tội rồi, còn muốn một mạng phải ngã gục nữa làm chi?

Thiện niệm phát sanh, chàng phi thân trở lại bên lão, nhẹ giọng thở dài:

- Vạn Cực Thiên Tôn! Ta tha cho người. Tiện đây, ta cho người biết luôn, ba hôm trước trong khi hấp hối Huyết ảnh Tử Vưu Hồi có yêu cầu ta giúp cho một việc.

Việc đó là tìm giòng dõi họ Xuy, truyền lại lòi ký thác của lão, dặn dò phải tìm cho được bộ Chân Giải gia truyền đốc lòng tu vi nghiên cứu, người nên nhớ lấy lời ký thác của tổ tông, hoàn thành tâm nguyện của người.

Chàng dừng một chút, nhìn lão dò xem phản ứng, đoạn tiếp nối :

- Như người đã biết, Huyết ảnh Tử Vưu Hồi chết cách đây hơn ba trăm năm, nhờ ta cho mấy giọt máu mà sống lại. Song lão vẫn sát hại nhiều người như thuở nào, buộc lòng ta phải giết lão. Điều đó người có thể cho là ân mà cũng có thể cho là cừ, ân hay cừ do người nhận định, ta không cần biện hộ cho ta.

Chàng vẫy tay :

- Thôi ! Người đi đi !

Thốt xong, chàng vung tay đánh ra ba chưởng, theo phép cách không giải huyết. Ba chưởng chạm vào người Vạn Cực Thiên Tôn làm lão lạng người ra phía sau một chút.

Ba chưởng vút qua rồi, lão đứng lên liền. Lão nhìn sững Độc Cô Thanh Tùng, không biết phải làm gì, nói gì.

Lâu lắm bỗng lão rít lên :

- Thiên công ! Thiên công ! Ông hí lộng tôi làm chi quá tàn nhẫn như thế này?

Lão lại khóc, Độc Cô Thanh Tùng để yên cho lão tuôn trào cảm xúc.

Khóc một lúc lâu, lão thu lệ bước tới lạy bốn lạy, đoạn lạng lẽ quay mình bước đi.

Nhìn theo bóng lão, Độc Cô Thanh Tùng bồi hồi thương xót. Cuộc tranh đấu của lão suốt mấy mươi năm dài, chung quy mang lại cho lão một cái bánh vố. Cứu cánh nhân sinh giản đơn như thế à?

Vạn Cực Thiên Tôn khuất dạng rồi, chàng quay mình trở lại, bất giác chàng giật mình.

Trước mắt của chàng động, có ít nhất hai nữ nhân, vận áo tím, tay cầm ám khí, chực chờ lâm chiến.

Hang động nơi đây kể có hàng trăm, hàng ngàn, thì số người án ngữ phải đông gấp mấy lần. Nghiễm nhiên chàng lọt vào vòng vây nhưng chàng không ngần ngại, chàng chỉ bực tức là Vạn Cực Ảo Nữ chưa ra mặt đối thoại với chàng.

Chàng bật cười cuồng dại :

- Yêu nữ ! Người dàn cảnh như thế, có khác nào tự tìm diệt vong?

Vạn Cực Ảo Nữ cao giọng :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Chưa biết trong hai chúng ta, ai chuốc họa diệt vong.

Người có biết vật gì họ thủ trong tay kia không? Lân Hỏa Đur Hồn Đạn ! Ha ha ! Người nghe ta nói chứ? Lân Hỏa Đur Hồn Đạn.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Nhưng chàng nghĩ, nếu chàng hoá thân thành Huyết ảnh, thì những viên đạn Lân Hỏa Đur Hồn kia không bao giờ chạm đến mình chàng được.

Chàng cười lớn :

- Yêu nữ uống phí tâm cơ, làm toàn những việc vô ích. Trừ ra người hỏa thiêu trọn vẹn toà Cửu nghi đơn này thì không kể, chứ mấy viên đạn kia phỏng làm gì ta?

Vạn Cực Ảo Nữ gằn giọng :

- Đừng vội khoa trương, Trong khoảnh khắc này, ta chỉ e người không còn kịp rút thẳm.

Bá quát to :

- Mang bọn tử tù ra đây, chuẩn bị phóng đạn.

Bọn nữ nhân áo tím cùng rạp văng một tiếng to, chấn động núi đồi. Trên gương mặt chúng, vẻ khẩn trương hiện rõ.

Vừa lúc đó, về hướng Đông Nam, cách Độc Cô Thanh Tùng trăm trượng, từ trong lòng thạch động, một chiếc cần trúc dài ló ra, nơi đầu cần trúc có treo lủng lẳng một người.

Người đó vừa xuất hiện nơi không trung, đã cất cao giọng mắng :

- Yêu Nữ ! Yêu Nữ ! Huyết Bút Tú Tài Khưu Như Chân nếu được sống sót, nhất định sẽ cắt đầu lột da, mổ bụng người xem người chết chứa bao nhiêu rắn độc.

Độc Cô Thanh Tùng gọi to :

- Khuu thúc thúc.

Chàng dợm chân, định nhảy vọt đến nơi. Nhưng, chàng chưa kịp nhúng mình nơi góc Đông Bắc có tiếng mắng vang lên.

- Yêu Nữ ! Ta cảm hận không có dịp dùng đôi phũ này đập xác ngươi ! Tức chết người đi được.

Người đó chính là Thần Phũ Khai Đơn Cao Mãnh, cũng bị treo lủng lẳng ở đầu cần trúc, từ trong một nham động đưa cao ra ngoài.

Vạn Cực Ảo Nữ cười lạnh, gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Tiểu tử ! Ngươi có thấy cái trò vui của ta đó chứ? Nếu ta ra lệnh bắn mấy viên đạn Lân Hỏa Đư Hồn vào mình họ, thì sẽ ra thế nào.

Bà quát tiếp :

- Còn chờ gì nữa mà không nêu hết ra đây? Nhanh lên !

Tiếp theo tiếng quát của Vạn Cực Ảo Nữ, bốn người được đưa ra ngoài, mỗi người tại một góc: Tây Bắc, Tây Nam, Chánh Nam, Chánh Đông.

Bốn người đó là Kim Hoa Giáo chủ, Lục Vũ Lệnh Chủ, Liệt Mã Cuồng Sanh và Bích Nhi. Nhận ra Vô Danh Kiếm Khách Hậu Duệ vắng mặt, Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh ngạc. Chàng nghi ngờ vị thúc thúc đó đã bị Vạn Cực Ảo Nữ dùng cực hình gây trọng thương mà bỏ mình rồi.

Nhưng niềm xúc động, trước sự xuất hiện của sáu người thân đã lấn át sự lo sợ riêng cho một người, chàng hét to lên :

- Yêu Nữ ! Nếu ngươi đụng chạm tới chân lông của những người đó, ta nhất định tào huyết hải tại Cửu Nghi Đơn này.

Vạn Cực Ảo Nữ rít một tràng cười như quỷ hú :

- Huyết hải? Ta chỉ sợ là hỏa hải thì có ! Độc Cô Thanh Tùng ! Ngươi dù có tài nghiêng trời lệch đất, kể cũng muộn rồi. Ngươi không cứu nổi ai đâu.

Bà xuất hiện liền theo câu nói, trước cửa một nham động.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -